

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Constitutiones Variorum Pontificum in præcedentibus Editionibus
desideratas, summoque studio hinc inde conquisitas complectens

Luxemburgi, 1741

1. Quoniam ex &c. Ad Archiepiscopum Cantuariensem, quâ eum ad
Concilium Bononiæ habendum invitat: anno 1431.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74452](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74452)

ANNO
1431.

Nos igitur, qui relatione fida, post informationem diligentem super habilitate loci, & aliis circumstantiis præmissis de mandato nostro receptam, oppidum ipsum æris temperie politum, singularumque rerum humano usui necessariarum ubertate referunt, & aliàs pro hujusmodi Studio locum aptum didicimus, pium, meritoriumque eorundem Ducis, Præpositi, Decani, Scholastici, Capituli, Burgimagistrorum, Scabinorum, & Communitatis desiderium, per quod scientiarum fons, ex quo ad Dei laudem, & gloriam haurire possint singuli viri consilii maturitate percipui, virtutum, & dogmatum ornatibus redimuti, succedat, plurimum commendantes, hujusmodi supplicationibus inclinati, auctoritate Apostolica præsentium serie statuimus, & etiam ordinamus: Quod à modo in dicto oppido generale in Facultate qualibet, præterquam in Theologia, sit Studium, illudque perpetuis futuris temporibus ibidem vigeat, & observetur: Quodque omnes, & singuli Doctores, Magistri & Scholares inibi omnibus, & singulis libertatibus, immunitatibus, & indulgentiis, quibusvis Doctoribus, Magistris, & Scholaribus, Coloniae, Wienæ, ac Lipsienfis, Patavienfis, & Merseburgensis Diocesium Oppidis studii causâ commorantibus per Sedem Apostolicam, vel aliàs qualitercumque concessis, gaudeant pariter, & utantur.

Singuli verò, qui cursu feliciter consummato in ea Facultate, quâ hujusmodi inhæere studio, bravium obtinere meruerint, sibi que etiam pro aliorum erudimento docendi licentiam, ac Doctoratus, sive Magisterii honorem petierint elargiri, per ipsorum inibi Doctores, sive Magistros Præposito, (quem Cancellarium Studii in oppido hujusmodi esse perpetuò volumus) si illic præfens fuerit, alioquin Decano dictæ Ecclesiæ pro tempore existentibus, sive aliis ab eis deputandis præsententur, ut ab illis, si servatis consuetudine, & modis, super talibus indictis Studiis generalibus observari solitis, ad hoc extiterint idonei, sufficientesque reperti, licentiam, & honorem fortiantur; eò reportent antedictos, & quam primum illos adepti fuerint, absque ulterioribus ab eis habendis examine, & approbatione in ipsa facultate, quam licentiam & honorem attigerint, in eisdem legere, & docere liberè & licitè ubique possint, & valeant.

Rursus quoque omnium, & singulorum causarum, & negotiorum cognitio, atque decisio Doctorum, Magistrorum, Scholariorum, membrorum, atque servitorum eorundem, sive Clerici, sive Laici fuerint, & etiam de quibuscumque criminibus, & excessibus, correctis & punitis, atque omnimoda super illis jurisdictione ad Rectorem Studii in eodem oppido C. quem dictum Scholasticum per primum quinquennium esse, & ex tunc annis singulis inibi iuxta consuetudinem Studiorum hujusmodi eligi volumus, & non ad Ducem, seu ejus Successores, Duces Brabantiae, Præpositum, Decanum, Scholasticum, Capitulum, Burgimagistros, Scabinos, & Communitatem præfatos, aut aliquem ex eis, ipsorumve Officiales pertinere omnimodè dignoscantur, Præfatoque Duci, Successoribus, Præposito, Decano, Scholastico, Capitulo, Burgimagistris, Scabinis, Communicati, & Officialibus, & aliis quibuscumque de causis, & negotiis hujusmodi cognoscendi, sive illa dirimendi, aut membra, & servitores hujusmodi, vel ex eis aliquem, pro criminibus, & excessibus eisdem quomodo liber corrigendi, vel puniendi, seu aliquam in eos superioritatem, vel jurisdictionem exercendi, facultate, & auctoritate penitus interdicitis;

non obstantibus constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, & aliis contrariis quibuscumque.

Volumus autem, quod nisi infra annum à data præsentium computandum, Dux, & Præpositus, Decanus, Scholasticus, & Capitulum, ac Burgimagistri, Scabini, & Communitas supra dicti, prout eos communiter vel divisim contingere censeatur, privilegia, & libertates conceperint, ac jurisdictionem à se abdicaverint, & eam in Rectorem, ac Universitatem prædictos transfulerint, antedicta realiter, & cum effectu, præsentis literæ, & quæcumque inde sequuta, nullius existant roboris vel momenti.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ constitutionis, ordinationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem omnipotentis Dei, & beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctos Apostolos 7. Idus Decembris, Pontificatus nostri anno nono.

EUGENIUS QUARTUS, PONTIFEX CCXI.

ANNO DOMINI MCDXXXI.

Eugenius Venetus, nomine Gabriel Gondolmerius anno 1431. Quo tempore Basileæ Concilium indictum erat. Hinc variæ turbæ exortæ; Quare Pontifex Eugenius à Concilio condemnatus, & depositus est. Surrogato Felice V. unde Schisma acerrimum. Tandem Eugenius obiit anno 1447. (*Magni Bullarum Romani hujus Edit. Luxemb. Tom. 1. Fol. 319. App.*)

Ad Archiepiscopum Cantuariensem, quâ eum ad Concilium Bononiæ habendum invitat: anno 1431.

EUGENIUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei, Venerabili Fratri Archiepiscopo Cantuariensi, Salutem & Apostolicam Benedictionem.

Qoniam ex multorum relatione sentimus murmurare nonnullos audita dissolutione Concilii, si quod esse congregatum videbatur in civitate Basiliensi, opinantes forsitan nos subterfugere velle Concilium, quod semper fieri optavimus & optamus, Nos Fratritatem tuam avitam facimus per præsentem, quod illam fecimus cum maturo Consilio & deliberatione justis ex causis in litteris nostris expressis, quæ non fuerunt confictæ, ut aliqui gatriunt, sed verè efficaces; Fuerunt etiam, & sunt aliæ causæ, quas nolumus specificè exprimere, quia manifestari non poterant sine quorundam Principum nota. Sed si omnes aliæ causæ defuissent, una potissimum fuit per se omnibus nota, infirma scilicet nostri corporis valetudo.

Nos enim, qui in minoribus constituti in Constantiensi Consilio reformari Ecclesiam cupiebamus; jam in Pontificatu nostro desiderium illud nostrum perficere, & in tam pio opere laborare personaliter plurimum affectamus. Ideo Concilium indiximus in civitate Bononiensi. Neque enim cum

ANNO
1431.

I.
Ex Arch.
Reipubl.
Genev.

ANNO
1431.

agendum sit de reformatione universalis Ecclesiae, cuius directio & cura principaliter ad nos pertinet, & de nonnullis aliis gravissimis rebus concernentibus statum Reipublicae Christianae, nobis inconveniens visum est, tantam rem fieri debere per Legatum sine nostra praesentia & venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium. Sed sicut ei placuit, cuius inscrutabilia Consilia sunt, gravissima Personae nostrae supervenit infirmitas, a qua licet paulatim convalescere incipiamus, tamen non omnino liberati sumus, ita ut possemus sine certissimo mortis periculo ad remotiores partes accedere.

Igitur in loco magis vicino Concilium celebrare, & in eo praesidere decrevimus. Quare nemo iuste succensere nobis potest, si ex omni voluntate Dei, quam ostendit in nobis, illud dicimus, quod ei gratum & utile Ecclesiae suae fore non dubitamus.

Miramur itaque, venerabilis Frater, de quibusdam qui magis quarentes evertere & deformare quam stabilire & reformare Ecclesiam, hereses fovere, & bella suscitare, prout haecenus notorie fecerunt, quam praemissa extirpare & in dulcedine pacis reducere, obloquuntur, & student contra voluntatem & decretum nostrum Episcopos & Praelatos in Basilea sub nomine Concilii congregare, non ut ibi per eos reformetur, sed ut penitus obruatur Status Ecclesiae & Fides Catholica confundatur. Licet enim Archiepiscopi & Episcopi, quoad reformationem in vita & moribus, definitivas voces habeant in Concilio generali, tamen ex iuramento per eos praestito parere & obedire mandatis Apostolicis sunt stricti, nec remanere Basileae, qui erant, nec de novo accedere, sed potius ad veniendum Bononiam se praeparare debuissent, postquam decreti nostri notitiam habuerunt. Verum plerique stare & accedere sunt coacti, in quibus nec jus nec auctoritas Concilii generalis consistit, quorum voces & deliberationes minime liberae, cum ab eorum, qui compulerunt voluntate dependeant. Itaque digni non sunt neque habiles, qui dent legem Ecclesiae, nec aliis nationibus, neque Religioni Christianae. Nos enim in Concilio proximo celebrando Bononiae in tempore constituto vel citius quam primum si sciens numerus Praelatorum aderit, videbimus & iudicabimus cum Consilio in talibus oportuno, super causa eorum qui Basileae remanserunt, vel illuc noviter accesserunt, & inspirante nos Domino, qui inspirat iusta & Sancta Consilia, in his ad quae Concilium Basiliense fuit principaliter ordinatum, salubriter providere conabimur.

Quare Venerabilis Frater cum tibi etiam, qui in Ecclesia Dei notabile membrum existis, solers imminet cura praemissorum, qui de veritate rerum & statu Personae nostrae es plenius informatus, qui vides in hoc turbine fluctantium voluntatum sub hac infirmitate asserti Concilii rem Ecclesiae periculose committi, quae maioribus Consiliis indigeret, quibus utinam omnes debito in tempore sufficere possemus, & sentire potes non per universalem Christianorum voluntatem, sed per aliquos conspiratores ad perniciem Ecclesiae Praelatos fictis rationibus coloratisque argumentis induci, & nonnullos exquisitis modis & comminationibus impelli, ut ad id assertum Concilium vadant, quod & lapsu temporis & nostra est auctoritate dissolutum, Fratemitatem tuam in Domino exhortamur, quatenus per Nuntios & Litteras tuas, quomodocumque noveris aptius convenire, retrahere proceus Praelatos circumstantes, & temporales Dominos exhortari, ut ipsos retrahant a dicto asserto Concilio Basiliensi, & si qui iam ivissent hos penitus revocare, in quam majori numero fieri potest, ipsos inducendo & ad indictum per nos Bononiense Concilium supradictum, ut teneantur, debito tempore aut quantocyus poterunt

venire procurent, & temporales Domini suos Oratores ad dictum Bononiense Concilium mittant, qui suis honoribus adsint, negotia dirigant, & iustis deliberationibus faveant, sicuti de Christiana eorum devotione speramus, quo in tempore Tu etiam ad ipsum Bononiense Concilium debeas advenire. Qua in re omnem tuam virtutis consuetudinem vigorem excitamus in hac iusta causa Ecclesiae Dei, ut omnis mundus intelligat, sancto operi sanctas te atque ferventes operas posuisse, & nos ad meritos tuos honores ferventius animemur. Nobis de tempore in tempus notificando, quantum, ut speramus, virtus tua profecerit, & profecuta fuerit in praedictis.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, Anno Incarnationis Dominicae millesimo quadringentesimo tricesimo primo III. Idus Februarii, Pontificatus nostri Anno Primo.

Jac. de Arimino.

Ad Ducem Bedfordiensem, qua invitavit ejus Deputatos ad Concilium Bononiae indictum: Anno 1431.

EUGENIUS EPISCOPUS,
Servus Servorum Dei, Dilecto Filio Nobili viro Joanni Duci Bedfordia, Salutem & Apostolicam Benedictionem.

Quoniam ex multorum relatione sentimus, murmurare nonnullos, audita dissolutione Concilii, si quod esse congregatum videbatur in civitate Basiliensi, opinantes forsitan nos subterfugere velle Concilium, quod semper fieri optavimus & optamus, Nos tuam Nobilitatem advisatam facimus per praesentes, quod illam fecimus cum maturo consilio & deliberatione, iustis ex causis in Litteris nostris expressis, quae non fuerunt constitae, ut aliqui garriunt, sed vero efficaces, fuerunt etiam & sunt aliae causae, quas nolumus specificè exprimere, quia manifestari non poterant sine quorundam Principum nota; Sed si omnes aliae causae defuissent, una potissimum fuit per se omnibus nota, infirma scilicet nostri Corporis Valetudo, Nos enim, qui in minoribus constituti in Constantiensi Concilio reformari Ecclesiam cupiebamus, jam in Pontificatu nostro desiderium illud nostrum perficere, & in tam pio opere laborare personaliter plurimum affectamus. Ideo Concilium indiximus in civitate Bononiensi, neque enim, cum agendum sit de Reformatione Universalis Ecclesiae, cuius directio & cura principaliter ad nos pertinet, & de nonnullis aliis gravissimis rebus concernentibus statum Reipublicae Christianae, nobis conveniens visum est, tantam rem fieri debere per Legatum sine nostra praesentia & Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, sed sicut ei placuit, cuius inscrutabilia sunt Consilia, gravissima Personae nostrae supervenit infirmitas, a qua licet paulatim convalescere incipiamus, tamen non omnino liberati sumus, ita ut possemus sine certissimo mortis periculo ad remotiores partes accedere, Igitur in loco magis vicino Concilium celebrare & in eo praesidere decrevimus; Quare nemo iuste succensere nobis potest, si ex omni voluntate Dei, quam ostendit in nobis, illud dicimus quod ei gratum & utile Ecclesiae suae fore non dubitamus. Miramur itaque dilecte Fili de quibusdam, qui magis quarentes evertere & deformare quam stabilire & reformare Ecclesiam, hereses fovere & bella suscitare, prout haecenus notorie fecerunt, quam praemissa extirpare, & in dulcedine pacis reducere, obloquuntur & student contra voluntatem & Decretum nostrum Episcopos & Praelatos in Basilea sub

nomine

ANNO
1431.II.
Ex lib.